

Negerledaren Walter White, den drivande kraften i Föreningen för främjande av de färgades välfärd — här dekorerad inför fackföreningsfolket i Portland, Oregon, för sina insatser i kampen mot rasdiskrimineringen — har i den växlande kommunistiska propagandan stämplat som rasförrädare och kapitalistlakej. Paul Robeson däremot, som till böger ses förtjust kvittera Vysjinskis hjärtliga välkomstbälsning vid en mottagning på ryska ambassaden i Washington, är ett ständigt lika ombuldat reklamnummer på kommunistisidan.

KOMMUNISMEN OCH NEGRERNA

NEGERFRAGAN i USA har efter det andra världskriget hört till de mest anlitade punkterna i kommunismens internationella propaganda. Orsakerna är uppenbara: USA har framträtt som det ryska blockets främsta motståndare, och behandlingen av negrerna är det mest påtagligt orättfärdiga i amerikanskt samhällsliv. I stor utsträckning har den kommunistiska agitationen vunnit framgång även utanför det egna partiet. Under dessa år, då strävan att ge likställighet åt negrerna varit mera resultatrik än någonsin förr och då exempelvis lynchningar nedgått till ett minimum, är sannolikt flera människor än tidigare medvetna om de orättvisor som begåtts och begås och om de lynchningar som äger rum. Förhållandet verkar både till ont och till gott: massor av okunniga människor får en falsk bild av läget i Amerika men å andra sidan blir amerikanerna erinrade om att förtrycket av negrerna försvagar deras ställning i världen.

Hur har då kommunismen i USA verkat i negerfrågan? En rad arbeten har ägnats åt denna sak, men den första på en gång grundliga och sammanfattande redogörelsen ges i professor Wilson Records nyss utgivna bok *The Negro and the*

Communist Party (The University of North Carolina Press, pris 3.50 dollar). Här klarläggs att kommunismens uppträdande i negerfrågan växlat i anslutning till dess allmänna politiska taktik och genomgående varit betingat av de ryska härskarnas skiftande föreställningar och intressen.

Av flera skäl hade negerfrågan trätt i förgrunden vid den tid då kommunismen uppträdde i Amerika. Kriget — det första världskriget — hade aktualiserat diskriminationen i militära sammanhang; den demokratiska och humanitära propaganda som följde med kriget hade gjort både vita och negrer mera medvetna om orättvisorna; negrernas insatser i krigsproduktionen och den stora utflyttningen av negrer från söder till norr bidrog att ge resonans åt kritiken av det traditionella. Från början sökte kommunisterna utnyttja denna situation genom betonandet av att negrerna — eller i varje fall majoriteten av negrerna — hörde till det undertryckta proletariatet och borde medverka till en omstörtning som på en gång skulle krossa kapitalismen och undanröja rasmotsättningarna. En mera särpräglad och extrem ståndpunkt formulerades emellertid först på kominternkongressen 1928, i anslutning till den internationella kommunismens övergång till den "vänsterlinje" som stämplar alla icke kommunistiska partier och stater som fascistiska och krigshetsande. Negrerna i USA förklarades nu utgöra "en förtryckt nation"; kommunismen borde verka för att denna nation skulle få självbestämmanderätt och eventuellt bilda en särskild republik i Södern. Alla riktningar och organisationer som inte var med på detta program betecknades som socialfascister, Wall Streets

drängar, medhjälpare åt Ku Klux Klan osv. — detta gällde exempelvis socialisterna och den väldiga, av negern Walter White ledda föreningen för främjande av de färgades välfärd.

Omkring år 1935 kastades kominterns politik om. Hitler hade kommit till makten, och nu gällde det att skydda Ryssland genom allianser med västmakterna, kollektiv säkerhet och folkfronter inom demokratierna. Kommunisterna i USA följde med, och ett av resultaten blev en ny inställning till negerfrågan. De små reformer som tidigare föraktats blev nu huvudpunkter, medan tanken på en negernation avfördes; ledaren Earl Browder prisade Walter White och andra negerledare, som ett par år tidigare sagts vara rasförrädare och kapitalistlakejer; det demokratiska partiet och Roosevelt fick stöd. Den ideologiska förändringen motiverades med att negerna inte ännu mognat till en nation, utan måste höjas inom det bestående samhällets ram.

1939: total omkastning, allians med Hitler, uppgivande av folkfrontslinjen, likställande av demokrater och fascister. Det var en ny seger för vänsterlinjen, den linje som tar avstånd från all behandling med andra riktningar, men som just därför kan motivera "ett tillfälligt samgående" med reaktionärer och nazister. I USA blev kommunismen isolationistisk — ofta i samverkan med nazistiska organisationer — fientlig mot Roosevelt, tolerant eller välvillig mot republikanerna. I negerfrågan återgick man till programmet från 1928 — White och andra negerledare blev än en gång maskerade anhängare av diskrimination och lynchningar.

1941: lika snabb och total omkastning på grund av Hitlers anfall på Ryssland. Programmet från 1935—1939 kom ånyo till heders i skärpt form. Kriget förvandlades från "imperialistiskt" till "ett krig för nationell befrielse". "Detta är inte negernas krig", hette det i maj 1941; "negrer, detta är vårt krig", hette det i oktober samma år i den kommunistiske negern Fords förkunneelse. De icke kommunistiska negerledarna anklagades för bristande entusiasm för kriget, medan de förut kallats krigshetsare. Klasskillnader och rasskillnader i USA sades vara små och möjliga att överbygga utan strid. Ja, i sin iver att öka den militära produktionen ställde sig kommunisterna ofta likgiltiga eller kritiska till negernas krav på likställighet med de vita inom krigsindustrin.

Den senaste ordern om total omkastning kom i april 1945. Parollen blev nu: "Amerikanska negrer! Stoppa Wall Streets imperialism." Det är överflödigt att erinra om konsekvenserna: linjen från 1928—1935 och 1939—1941 blev än en gång, i ytterligare tillspetsad form, bestämmande. I juli 1945 utsågs Earl Browder och betecknades som förledare och förrädare; kravet på "land och nationell frihet för negerfolket" innebär "en slutlig och avgörande brytning med Browders

revisionistiska förnekelse av negerfolkets revolutionära och antiimperialistiska roll". Att Browder, som alltid visat sig mönstergillt tjänstaktig och lydig, måste göras till syndabock — trots ivrig avbön — visar att denna senaste omkastning betraktades som särskilt betydande. Under månader var en speciell avdelning i kommunisttidningen reserverad för partiledarnas ursäkter och beklannelser, särskilt i negerfrågan; tonen är densamma som de anklagades i Moskvaprocesserna.

*

En grupp yrkeskommunister, som snarast kan betraktas som en liten del av den ryska byråkratin, har varit partiets kärna i USA, och de har nästan genomgående rättat sig efter befallningarna från Moskva, även då dessa byggt på en förbluffande okunnighet om amerikanska förhållanden. Partiet har alltid varit obetydligt, både i fråga om anslutna och om väljare; medlemsantalet har inte överstigit några tiotusental, och då partiet gått fram självständigt vid presidentvalet har dess röstsiffra varit högst omkring 100.000 (en kvarts procent). Några speciella framgångar har inte vunnits bland negerna, allra minst under de "radikala" skeden då man talat om en "svart nation". Alla uppgifter och undersökningar tyder på att negernas andel i partiets medlemsantal och röstetal undantagslöst varit lägre, i regel vida lägre än negernas andel i den amerikanska befolkningen — ungefär tio procent. Detta beror inte, såsom ofta sagts, väsentli-

gen på att negerna i Södern inte har rösträtt eller inte vågar rösta kommunistiskt. Även i negerdistrikten i New York och Chicago är kommuniströsterna fåtaliga; negerna röstar övervägande med de båda stora partierna, under senare år främst med demokraterna. Också bland de intellektuella negerna har kommunisterna haft ringa framgång; Paul Robeson hör till de få, ständigt reklamerade vinsterna.

Om orsakerna till detta har mycket skrivits. Ett par experter omdömen i själva huvudfrågan förtjänar att understrykas. Ralph Bunche: "Negern är amerikan i sina vanor, i sitt tänkande och i sina syften, och han betraktar Amerika som sitt hem." Gunnar Myrdal: "Negererna är föremål för särbehandling på nästan alla livets områden, men i sin strid för likställighet har de på sin sida landets lag och folkets religion. Och det vet de, även de fattigaste. De vet att de här har sitt strategiska fäste. Ingen social utopi kan tävla med löftena i den amerikanska författningen och med den amerikanska tro som denna författning ger uttryck åt."

HERBERT TINGSTEN